

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

7 stycznia

№ 1.

Rok 1922.

Treść:	1. Ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r. o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej	1
	2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów apelacyjnych i sądów okręgowych na terenie b. Królestwa Polskiego . . .	14
	3. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 listopada 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie parcelacyjnego podziału ziemi na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego	15
	4. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1921 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej	17

1.

U s t a w a

z dnia 16 grudnia 1921 r.

o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej.

Art. 1. Celem przywrócenia równowagi budżetowej, tudzież stworzenia podstawy dla banku biletowego, pobrana będzie nadzwyczajna danina państwowa.

Osoby, obowiązane do płacenia daniny.

Art. 2. Nadzwyczajnej daninie państwowej podlegają:

I. Osoby fizyczne i prawne, z wyjątkiem osób, wymienionych w części II niniejszego artykułu, obowiązane do opłacania następujących podatków bezpośrednich:

A. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku podyrnnego w miasteczkach (osadach), posiadający nieruchomość bez gruntu, lub z gruntem poniżej trzech morgów,
- c) płatnicy państwowego podatku od nieruchomości miejskich,

d) płatnicy zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, tudzież od zajęć osobistych, nie wymienionych w części V niniejszego artykułu, z wyjątkiem osób i przedsiębiorstw, o których mowa w części VII niniejszego artykułu.

B. W b. dzielnicy austriackiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego na całym obszarze, oraz podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w miastach i miasteczkach, wymienionych w ustawach krajowych b. Królestwa Galicji z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. № 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. № 51), jak również w innych miejscowościach o charakterze miejskim, oznaczonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia,
- c) płatnicy powszechnego podatku zarobkowego od przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, domokrażnych i wędrownych, tudzież od zajęć, nie wymienionych w części V niniejszego artykułu, z wyjątkiem osób i przedsiębiorstw, o których mowa w części VII niniejszego artykułu.

C. W b. dzielnicy pruskiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku budynkowego w miastach, miasteczkach, miejscowościach o charakterze miejskim, jak również w innych miejscowościach, oznaczonych w drodze rozporządzenia przez Ministra Skarbu,
- c) płatnicy podatku procederowego, z wyjątkiem osób, względnie przedsiębiorstw, wymienionych w części II i VII niniejszego artykułu, tudzież płatnicy podatku od handlu domokrażnego.

II. Osoby prawne, obowiązane do publicznego składania sprawozdań, podlegające podatkowi przemysłowemu, względnie szczególnemu podatkowi zarobkowemu lub procederowemu na rok 1921, z wyjątkiem tych, które prowadzą przedsiębiorstwa, wymienione w części VII niniejszego artykułu.

III. Dzierżawcy i użytkownicy nieruchomości ziemskich, będących własnością instytucji, wyszczególnionych w art. 3 punkt 1.

IV. Osoby, zajmujące w cudzych nieruchomościach, położonych w miejscowościach o charakterze miejskim, mieszkania oraz lokale przemysłowe lub handlowe: z tytułu najmu lub tytułem darmym.

V. Osoby fizyczne, osiągające dochody z samodzielnego wykonywania wolnych zajęć zawodowych, a mianowicie: lekarze, dentyści, lekarze weterynarii, felczerzy, adwokaci, obrońcy sądowi, notariusze, wydawcy pism periodycznych, artyści, architekci, inżynierowie, technicy, chemicy oraz ci ajenci, którzy nie opłacają podatków, wymienionych w części I A. d), B. c) i C. c) niniejszego artykułu.

VI. Właściciele posiadanych w okresie między 1 października i 31 grudnia 1921 r. samochodów osobowych, ekwipaży w miastach oraz tych dorożek konnych i samochodowych, tudzież omnibusów samochodowych, od których nie opłaca się podatku przemysłowego, względnie zarobkowego lub procederowego.

VII. Osoby fizyczne i prawne, prowadzące kopalnie ropy, rafinerje i fabryki olejów mineralnych, fabryki gazoliny, tudzież przedsiębiorstwa tłoczenia i magazynowania ropy.

O ile osoby te posiadają nieruchomości ziemskie lub miejskie, nie służące celom przedsiębiorstwa, podlegają odnośnie do tych nieruchomości daninie, określonej w części I niniejszego artykułu.

Art. 3. Od daniny są zwolnione:

- 1) odnośnie do wszystkich kategorii daniny, wymienionych w art. 2: Państwo, związki samorządowe, instytucje humanitarne i oświatowe oraz instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe, spółdzielnie aprowizacyjne i ich związki;
- 2) odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2, część II: komunalne kasy oszczędności, tudzież instytucje kredytu długoterminowego, emitujące listy zastawne, a nie posiadające kapitału zakładowego; o ile jednak te instytucje posiadają nieruchomości ziemskie lub miejskie, to opłacają daninę na zasadzie art. 2 A. a), b), c), B. a), b), C. a), b);

3) odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2 części IV:

- a) prawnie uznane instytucje religijne,
- b) uwierzytelnieni przy Rządzie Polskim, a nie posiadający obywatelstwa polskiego przedstawiciele dyplomatyczni i konsularni państw obcych, tudzież dodani im pracownicy obcokrajowcy,
- c) osoby, których główne źródło utrzymania stanowią pobierane renty: inwalidzka, urazowa, na starość, wdowia, lub zaopatrzenie emerytalne,
- d) dozorczy (stróże domów) odnośnie do zajmowanych przez nich mieszkań służbowych,
- e) osoby, utrzymujące się z ofiarności publicznej;

4) odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2 części VI:

- a) osoby, wskazane w punkcie 3 b) niniejszego artykułu,
- b) osoby, wykonywujące zawodowo handel samochodami i od handlu tego opłacające podatek przemysłowy, względnie zarobkowy lub procederowy — odnośnie do samochodów, będących przedmiotem tego handlu; jednakże te osoby winny uiścić daninę przynajmniej od jednego samochodu.

Podstawa obliczenia i wysokość daniny.

Art. 4. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 część I, oblicza się przez pomnożenie każdej wymierzonej im za rok 1920 należności calorocznego podatku państwowego przez następujące mnożniki:

A. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) dla podatku gruntowego głównego, obliczonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 71, poz. 477):

dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek poniżej 1500 mk.	350
dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek od 1500 — 3000 mk.	400
dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatek ponad 3000 mk.	450
- b) dla podatku podrymowego w miasteczkach (osadach) 60
- c) dla państwowego podatku od nieruchomości miejskich 100
- d) dla zasadniczego podatku przemysłowego, obliczonego wedle stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437):
 - 1) dla przedsiębiorstw handlowych I kategorii, wymienionych w punkcie 4 tejże kategorii (dodatek do art. 368 ustawy o państwowym podatku przemysłowym) 150

Podział miejscowości w b. dzielnicy pruskiej na klasy zawiera załącznik № 2. Najniższej daninie, obliczonej na zasadzie poprzedniego ustępu, podlegają również przedsiębiorstwa, które w roku 1920 były uwolnione od podatku procederowego na na mocy § 7 ustawy z dnia 24 czerwca 1891 r.

d) dla podatku od handlu domokrażnego 500

Art. 5. Osobom, którym podatki, wyszczególnione w częściach A. d), B. c) i C. c) 1 i 2 art. 4, wymierzono po raz pierwszy dopiero za rok 1921, należy obliczyć daninę przez pomnożenie należności podatkowej za tenże rok przez mnożniki, ustalone w części A. d) artykułu 4, o ile chodzi o b. dzielnicę rosyjską, a przez szóstą część mnożników, ustalonych w częściach B. c) i C. c) 1 i 2 artykułu 4, o ile chodzi o b. dzielnicę austriacką, względnie pruską.

Art. 6. Na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, białowieskiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego danina, przypadająca od płatników, wymienionych w art. 2 część I A. a) obliczoną zostanie w wysokości uwidocznionej w załączniku № 3.

Art. 7. Daninę, przypadającą od osób wspomnianych w art. 2 cz. II, oblicza się od spółek handlowych i bankowych, powstałych przed 1 stycznia 1920 r., w wysokości 15 procentów od kapitału zakładowego (akcyjnego, udziałowego, składowego i t. p.), tudzież zapasowego i rezerwowego według stanu w dniu ogłoszenia ustawy niniejszej, od wszystkich innych zaś — w wysokości 10 procentów od tychże kapitałów.

O ile jednak osoby wspomniane posiadają nieruchomości, maszyny, narzędzia produkcji lub patenty, nabyte przed rokiem 1920, należy wartość nabycia tych przedmiotów przewalutować, celem określenia podstaw obliczenia daniny, drogą pomnożenia jej przez następujące współczynniki:

- a) o ile nabycie nastąpiło przed 1 stycznia 1916 roku — przez 20
- b) o ile nabycie nastąpiło w czasie od 1 stycznia 1916 roku do 31 grudnia 1918 roku — przez 10
- c) o ile nabycie nastąpiło w 1919 r. — przez 5

Postanowienia ustępu poprzedniego mają zastosowanie również do kapitałów, już za zgodą Ministra Skarbu przewalutowanych na innych podstawach.

Kapitał zakładowy przedsiębiorstw, należących do osób prawnych, których zarządy znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej, określa się wedle przepisów, zawartych w ostatniej części art. 21 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550), przy czem stosuje się analogicznie przepisy drugiego i trzeciego ustępu niniejszego artykułu.

Art. 8. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części III oblicza się:

I. dla użytkowników, korzystających z gruntu pod tytułem darmym:

- 1) w wysokości, określonej w art. 4 A. a), B. a) i C. a) i w art. 6, o ile grunt jest obłożony podatkiem gruntowym,
- 2) w wysokości przeciętnego obciążenia daniną gruntów, znajdujących się w tej samej lub w sąsiedniej wsi, względnie gminie, o ile grunt nie jest obłożony podatkiem gruntowym.

II. dla innych użytkowników i dzierżawców w wysokości, określonej w art. 35 z tem, że za podstawę obliczenia przyjmuje się kwotę daniny, jakaby przypadała w myśl punktu pierwszego, względnie drugiego części I niniejszego artykułu.

Art. 9. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części IV, oblicza się w wysokości dwukrotnego zasadniczego komornego, płaconego za rok 1921.

Od mieszkań i lokali, zajmowanych tytułem darmym w cudzych nieruchomościach, daninę oblicza się w wysokości dwukrotnej rocznej wartości użytkowej, odpowiadającej komornemu (ustęp pierwszy niniejszego artykułu) za mieszkania i lokale najęte, znajdujące się w tych samych lub podobnych warunkach.

W tych miejscowościach, w których nie obowiązują zasady ustawy o ochronie lokatorów z dnia 18 grudnia 1920 roku (Dz. U. R. P. № 4/21, poz. 19), daninę przypadającą od osób, wymienionych w niniejszym artykule, oblicza się w wysokości 2.000 mk. od każdego pokoju, względnie pomieszczenia.

Art. 10. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części V, oblicza się w wysokości jednej piątej części dochodu, osiągniętego z wolnych zajęć zawodowych w roku 1920, a ustalonego przy wymiarze państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1921.

Art. 11. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części VI, oblicza się w wysokości:

- a) 1.000.000 marek od samochodu osobowego o sile powyżej 15 koni, a w wysokości 750.000 marek od samochodu o sile mniejszej,
- b) 200.000 marek od ekwipażu parokonnego i 100.000 marek od ekwipażu jednokonnego,
- c) 20.000 marek od dorożki dwukonnej i 10.000 marek od dorożki jednokonnej w Warszawie i Łodzi, a w połowie tych sum od dorożek w innych miastach,
- d) 100.000 marek od omnibusu samochodowego i 40.000 marek od dorożki samochodowej.

Art. 12. I. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części VII oblicza się:

- 1) od szybów produkujących ropę:
 - a) w wysokości 10.000 marek od każdej cysterny ropy pojemności 10.000 kg., wydobytej w czasie od 1 lipca 1920 r. do 30 czerwca 1921 r., za potrąceniem ilości, zu-

żytej na opał własnych szybów, oraz ropy bruttowej, tudzież w wysokości 50 fenigów od każdego w powyższym czasie wyprodukowanego, a sprzedanego metra sześciennego gazu ziemnego.

Od tej jednak ilości ropy, która przez producentów została wywiezioną zagranicę w okresie między 1 stycznia 1920 r. a 15 listopada 1921 r., należy w miejsce stawki 10.000 marek zastosować stawkę 20.000 marek od każdej wywiezionej cysterny; a od tej ilości gazu ziemnego, która sprzedana została za kontraktami, zawartymi po 31 grudnia 1920 r. na rok z góry, zamiast wspomnianej w punkcie a) stawki jednostkowej, zastosować stawkę procentową w wysokości 10% ceny sprzedażnej. Stawka 20.000 marek nie dotyczy ropy, wywiezionej zagranicę na podstawie umowy z Rządem, zawierającej oznaczenie ceny niższej niż równoczesna targowa, lub zapewniającej Rządowi dochody, przewyższające stawkę eksportową. W tych wypadkach oblicza się daninę w wysokości 10.000 marek od każdej cysterny;

- b) w wysokości 10% ceny sprzedażnej cysterny ropy bruttowej, wyprodukowanej w okresie, oznaczonym w punkcie a);
- 2) od szybów jeszcze nieprodukujących, a będących w wierceniu w ostatnim miesiącu przed ogłoszeniem ustawy:
 - a) w wysokości 400.000 marek od każdego rygu w Boryslawiu, Mraźnicy i Tustanowicach,
 - b) w wysokości 200.000 marek od każdego rygu, znajdującego się w okręgu urzędu górniczego w Stanisławowie,
 - c) w wysokości 100.000 marek od każdego rygu w zachodniej Małopolsce oraz w Uryczu, Opacie i Schodnicy.

Postanowienia powyższe nie dotyczą rygów na terenach, znajdujących się w tych gminach, w których niema jeszcze szybów produkcyjnych;

- 3) od rafinerji, fabryk olejów mineralnych, fabryk gazoliny, przerabiających surowiec — w wysokości 10.000 marek od każdej cysterny surowca o pojemności 10.000 kg., przerobionego w okresie, wspomnianym w punkcie 1. a), względnie od przerobionego gazu, przy czem 2 metry sześciennie gazu liczy się 1 kg. ropy;
- 4) od rafinerji i fabryk olejów mineralnych, przerabiających półfabrykaty — w wysokości 20.000 marek od każdej cysterny półfabrykatu, przerobionego w powyższym okresie.

Rafinerje, przerabiające ropę lub półfabrykaty na podstawie umów o przeróbkę, mają prawo regresu do oddającego ropę do przeróbki, w wysokości połowy daniny, zapłaconej od tej ropy;

- 5) od przedsiębiorstw magazynowania i tłoczenia ropy — w wysokości 500 marek od każdej cysterny ropy, przetłoczonej w okresie, wspomnianym w punkcie 1 a).

II. Daninę, przypadającą od rafinerji spirytusu, a obliczoną na zasadzie art. 4 A. d), B. c) i C. c) tudzież na zasadzie art. 7 podwyższa się o 50%.

Postępowanie.

Art. 13. Daninę, przypadającą od osób wymienionych w art. 2 części I oblicza na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej władza podatkowa pierwszej instancji, na obszarze b. dzielnicy austriackiej urząd podatkowy, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej władza właściwa do wymiaru podatku obrotowego tego okręgu, w którym położone są przedmioty podatkowe, obłożone odnośnymi podatkami podstawowymi (art. 4), w terminie 3-tygodniowym od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do niniejszej ustawy.

Art. 14. Podstawę do obliczenia daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 I. A. a) b) w b. dzielnicy rosyjskiej ustala władza podatkowa I instancji zbiorowo dla całych wsi, osad lub kolonji, a oddzielnie oblicza dla każdego majątku ziemskiego, folwarcznego; daninę, przypadającą od innych osób, wymienionych w art. 2 I. obliczają właściwe władze (urzędy) wskazane w art. 13, indywidualnie.

Księgi poboru daniny sporządza się w dwóch egzemplarzach, dla każdej grupy płatników oddzielnie.

Art. 15. Po dokonaniu obliczenia daniny na zasadzie art. 14 władze (urzędy), wymienione w art. 13, przesyłają niezwłocznie właściwym urząd gminnym (wiejskim i miejskim) księgi poboru w jednym egzemplarzu, a drugi egzemplarz w b. dzielnicy rosyjskiej odstępują kasie skarbowej, zaś w b. dzielnicy austriackiej i pruskiej zatrzymują u siebie. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej zarząd gminy wiejskiej jest obowiązany sporządzić przy współudziale przedstawicieli właściwych zebrań gromadzkich w nieprzekraczalnym terminie dni 14-tu listę rozkładu daniny, obliczonej w myśl ustępu pierwszego art. 14 i w art. 37; pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadających od każdego z nich podatków podstawowych lub w razie braku rejestru pomiarowego i sporządzonej na jego podstawie listy rozkładu podatków na mocy uchwał przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Otrzymane od władz (urzędów), wymienionych w art. 13, księgi poboru (art. 14), a w b. dzielnicy rosyjskiej także sporządzone w myśl poprzedniego ustępu niniejszego artykułu listy rozkładu daniny winien zarząd gminny wiejski i miejski niezwłocznie po otrzymaniu ksiąg, względnie po sporządzeniu list wyłożyć na przeciąg 14 dni w miejscu powszechnie dostępnem (w kancelarji gminnej, u sołtysa, w magistracie, komisarjatch i t. p.), dla przejrzenia przez płatników i o dniu wyłożenia podać uprzednio ogłoszenie do wiadomości publicznej.

Od rozkładu daniny, dokonanego (na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej) w trybie, przewidzianym w ustępie drugim niniejszego artykułu, wolno płatnikowi wnieść zażalenie w ciągu ośmiu dni, licząc od pierwszego dnia okresu wyłożenia listy rozkładu, do władzy podatkowej I instancji, która rozstrzyga sprawę ostatecznie. Przy rozstrzyganiu zażaleń decydującym jest

rejestr pomiarowy i stawki głównego podatku gruntowego na rok 1920.

Art. 16. Od obliczenia daniny, uskutecznionego w trybie, wskazanym w art. 14, wolno płatnikom wnieść odwołanie do izby skarbowej za pośrednictwem władzy (urzędu), wspomnianej w art. 13, w ciągu dni czterech, licząc od dnia następnego po upływie okresu wyłożenia (art. 15, ustęp drugi).

Odwołania rozstrzyga ostatecznie izba skarbowa, opierając swoją decyzję na badaniu tak prawidłowości obliczenia daniny pod względem rachunkowym, jako też słuszności podstawy obliczenia, przyczem jeśli wymiar podatku, na którym się opiera obliczenie daniny, dokonany był niesłusznie, to za podstawę wymiaru daniny powinna być wzięta kwota nie wymierzona, lecz przypadającego podatku.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłaty daniny w terminie, określonym w art. 17, ustęp drugi.

Art. 17. Danina, obliczona w sposób wskazany w art. 14 i 15, winna być wpłacona w dwóch równych ratach: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej do kas zarządów gminnych lub do kas publicznych albo prywatnych, przez zarządy gminne do poboru upoważnionych, albo też do właściwej kasy skarbowej (urzędu podatkowego), a na obszarze b. dzielnicy pruskiej do kasy władzy, wymienionej w art. 13, względnie do kas, przez nią upoważnionych. Każda kasa otrzymuje egzemplarz księgi poboru.

Termin wpłaty pierwszej raty przypada w ciągu czterech tygodni, licząc od ósmego dnia wyłożenia księgi poboru, względnie list rozkładu do publicznego przejrzania (art. 15 ustęp drugi); druga rata winna być wpłacona w ciągu sześciu tygodni po upływie terminu płatności pierwszej raty.

Niewpłacone w powyższych terminach raty daniny będą ściągane przez zarząd gminy przymusowo wraz z kosztami egzekucyjnymi i odsetkami za zwłokę w wysokości 5% od sta miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminów, oznaczonych w ustępie drugim niniejszego artykułu, przyczem każdy miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Organa poborowe mają prawo bezpośrednio żądać pomocy policji państwowej przy przymusowym ściąganiu daniny środkami ustawowemi, jakoteż dla strzeżenia sum wpłaconej daniny; policja jest obowiązana niezwłocznie spełnić odnośne żądania.

Art. 18. Zarządy gmin są obowiązane pobrać kwoty daniny wpłacać niezwłocznie, w każdym razie co trzy dni, do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) swego okręgu, ewentualnie za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności.

Gmina odpowiedzialna jest całym swoim majątkiem, jakoteż swemi dochodami za kwoty daniny, pobrane przez zarząd gminy i samowolnie rozdysponowane, z tem że kwotom tym przysługują przywileje, względnie ustawowe prawo pierwszeństwa, przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami.

Art. 19. Daninę, przypadającą od osób prawnych, wymienionych w art. 2 części II, winny osoby, sprawujące zarząd majątkiem tychże osób prawnych,

w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, obliczyć i przesłać izbie skarbowej szczegółowe jej obliczenie, sporządzone wedle najlepszej wiedzy i sumienia, a to pod rygorem skutków art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550). Izba skarbowa ustali z urzędu wysokość daniny w tych wypadkach, gdy wspomniane obliczenia nie będą przedłożone w wyżej wskazanym terminie.

Danina, o której mowa w niniejszym artykule, winna być wpłacona w dwóch równych ratach do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) tego okręgu, w którym znajduje się siedziba zarządu osoby prawnej. Płatność pierwszej raty przypada w ciągu ośmiu tygodni, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, płatność drugiej raty — w ciągu sześciu tygodni po upływie terminu płatności pierwszej raty.

Dowody uiszczenia każdej raty winny być złożone izbie skarbowej.

Kwoty daniny, niewpłacone w powyższych terminach, ściągane będą przymusowo przez organa skarbowe, przyczem będą pobrane oprócz kosztów egzekucyjnych odsetki za zwłokę w wysokości, określonej w art. 17 ustęp trzeci.

Art. 20. Izba skarbowa bada prawidłowość obliczenia i jeżeli okaże się, że daninę wniesiono w kwocie mniejszej niż należało, to osoby, sprawujące zarząd majątkiem osoby prawnej, winne są wpłacić przypadającą różnicę wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości, określonej w art. 17 ustęp trzeci, liczonemi od dnia następnego po upływie terminów, wskazanych w ustępie drugim art. 19, w ciągu ośmiu dni od dnia postawienia w tym względzie żądania izby skarbowej, a to pod rygorem skutków, wskazanych w art. 19 ustęp ostatni.

Sprawdzenie obliczenia przez izbę skarbową winno być dokonane w ciągu ośmiu tygodni od dnia złożenia obliczenia; o ileby sprawdzenie w tym terminie nie nastąpiło, będą po jego upływie liczone od przypadającej różnicy odsetki za zwłokę dopiero od dnia następnego po postawieniu żądania izby skarbowej.

Od decyzji izby skarbowej wolno w terminie, przewidzianym w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, wnieść odwołanie, które rozstrzyga ostatecznie Minister Skarbu.

Odwołanie wnosi się do izby skarbowej.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku zapłaty daniny wspomnianej różnicy w określonym wyżej terminie.

Art. 21. Danina, przypadająca na zasadzie art. 8 część I liczba 1, będzie obliczona i pobrana w trybie, wskazanym w art. 13—17.

Daninę, przypadającą na zasadzie art. 8 część I liczba 2 oraz część II, winni płatnicy obliczyć w 14-dniowym terminie, zakreślonym w art. 15 ustęp drugi, i wpłacić w trybie i w terminach, wskazanych w art. 17.

Co do obowiązku składania obliczenia władzom podatkowym, co do sprawdzania złożonego obliczenia i zaskarżania decyzji władz podatkowych, stosuje

się odpowiednio przepisy art. 19 i 20 z tą różnicą, że obliczenie daniny i dowód jej uiszczenia należy przesłać właściwej władzy podatkowej I instancji; odwołania zaś od decyzji tejże władzy rozstrzyga ostatecznie izba skarbową zgodnie z przepisami art. 16.

Art. 22. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części IV, obliczają na podstawie list lokatorów, o których mowa w art. 30, magistraty, względnie urzędy gminne przy współudziale komisji z trzech członków, wybranych przez radę miejską (gminną). Jeżeli rada miejska (gminna) nie dokona wyboru w ciągu czterech dni po otrzymaniu przez magistrat od właściwej władzy podatkowej wezwania do wymiaru daniny, to magistrat mianuje członków komisji.

Ilość komisji w każdej miejscowości, oznacza magistrat.

Wyniki obliczenia należy wciągnąć do list lokatorów, jako ksiąg poboru.

Zresztą stosuje się analogicznie przepisy art. 15 ustęp drugi, tudzież art. 16, 17 i 18 z tym, że odwołanie od wymiaru daniny może wnieść także władza podatkowa I instancji, a nałożona ewentualnie przez izbę skarbową skutek takiego odwołania dopłata winna być uiszczona do 14 dni po otrzymaniu odnośnej decyzji, a to pod rygorem skutków, wspomnianych w trzecim ustępie art. 17.

Art. 23. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części V, winni płatnicy wpłacić w terminach, określonych w art. 19, przyczem stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ustęp trzeci.

O ileby wymiar podatku dochodowego na rok 1921 nie był jeszcze uskutecznił przed upływem wspomnianych terminów płatności, przyjmą płatnicy za podstawę obliczenia daniny dochód, który powinni byli zeznać w deklaracjach do podatku dochodowego na rok 1921, z tym, że ostateczne obliczenie daniny nastąpi równocześnie z dokonaniem wymiaru wspomnianego podatku na rok 1921, a co do możliwej dopłaty stosowane będą odpowiednio przepisy art. 20 oraz 21 ustęp trzeci. Dokonywane przez płatników tymczasowe obliczenia daniny nie mogą być podstawą do wdrożenia postępowania karnego za przestępstwo z art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550).

Art. 24. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2, części VI, winni płatnicy wpłacić w terminach, określonych w art. 19, przyczem stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ustęp trzeci.

Art. 25. Daninę, obliczoną na zasadzie art. 12 punkt 1 a), 2, 3, 4, i 5 winni płatnicy płacić w trybie i w terminach, określonych w art. 19 i 20.

Danina zaś, wspomniana w art. 12 punkt 1 b), będzie pobrana od płatników w drodze potrącenia przy wypłacie im należności przez Skarb Państwa.

Przepisy ogólne.

Art. 26. Gminom wiejskim i miejskim przysługuje się tytułem zwrotu kosztów poboru daniny, określonej w art. 2 części I i IV, dwa procenty od

kwot daniny, wpłaconych do kas skarbowych (urzędów podatkowych).

Kasy skarbowe (urzędy podatkowe) wypłacą te koszty zarządom gmin w ciągu ośmiu dni po wpłaceniu przez nie ogólnej przekazanej im do ściągnięcia kwoty daniny i przedstawieniu ksiąg poboru.

Art. 27. Osoby, wchodzące w skład zarządów gminnych wiejskich i miejskich, oraz funkcjonariusze gminni i sołtysi, tudzież osoby sprawujące zarząd majątkiem instytucji, wymienionych w art. 19, i płatnicy, wspomnieni w art. 8 części I, liczba 2 i części II, w art. 2 części V i VI i w art. 25 ustęp pierwszy, są odpowiedzialni za ściśle i terminowe wykonanie obowiązków, nałożonych na nich na zasadzie ustawy niniejszej i wydanych na jej podstawie zarządzeń.

Art. 28. Winni naruszenia bez usprawiedliwionej przyczyny obowiązków, określonych w art. 27, będą karani grzywną do jednego miliona marek i aresztem do trzech miesięcy, lub jedną z tych kar, a w b. dzielnicy pruskiej grzywną do jednego miliona marek i aresztem, albo więzieniem do trzech miesięcy, lub jedną z tych kar.

Grzywnę, na wypadek niemożności ściągnięcia, zastąpi pozbawienie wolności na czas do sześciu miesięcy.

Do orzekania powołane są sądy pokoju (powiatowe) na wnioski władzy skarbowej.

Zamiast przez sądy, wymierzenie kary nastąpić też może przez władze administracyjne. Od orzeczenia karnego, wydanego w drodze administracyjnej, można odwołać się do władzy administracyjnej II instancji w ciągu dni czternastu, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, z uwzględnieniem biegu pocztowego, a od jej orzeczenia w takim samym terminie do właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga sprawę ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania od wyroków sądów pokoju (powiatowych).

Odwołania do władzy administracyjnej II instancji i do sądu nie wstrzymują wykonania kary z wyjątkiem pozbawienia wolności. Wykonanie kary pozbawienia wolności należy do sądu pokoju (powiatowego), któremu władza administracyjna przesyła w tym celu akta sprawy.

W b. dzielnicy pruskiej stosuje się przepisy §§ 453—458 ustawy postępowania karnego z tą różnicą, że kary wymierza władza administracyjna I instancji w granicach ustępu pierwszego niniejszego artykułu. Zarządzenie karne jest natychmiast wykonalne, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności, i traci moc prawną z chwilą orzeczenia sądowego. Zwrot uprzednio ściągniętej grzywny może nastąpić w razie odmiennego orzeczenia sądowego dopiero po jego uprawomocnieniu.

Art. 29. Władza, określona w art. 13 — a na obszarze b. dzielnicy austriackiej władza podatkowa I instancji może niezależnie od nałożenia kary z mocy art. 28 zarządzić, aby obowiązki, których zaniebdał zarząd gminy, były spełnione na koszt gminy przez inne osoby.

Art. 30. Właściciele nieruchomości miejskich lub ich zastępcy winni w ciągu 20 dni po doręcze-

niu magistratowi formularzy spisowych złożyć mu listy lokatorów w dwóch egzemplarzach, a to pod rygorem skutków, wspomnianych w art. 28 i przy zastosowaniu trybu postępowania, w tym artykule przewidzianego, z tą różnicą, że do wymierzenia kar w miejsce władz administracyjnych powołane są władze skarbowe I-ej, względnie II-ej instancji; od orzeczeń tych władz dopuszczalne są odwołania do sądów okręgowych. Zarazem stosuje się analogicznie przepisy art. 29.

Karom, określonym w art. 28, ulega także każdy, kto w spisach powyższych zamieści nieprawdziwe wiadomości, przyczem co do właściwości władz, orzekających kary, stosuje się postanowienia pierwszego ustępu niniejszego artykułu.

Art. 31. Wszystkie władze i urzędy państwowe, nie wyłączając władz wojskowych oraz samorządowe, tudzież ich organa wykonawcze są obowiązane udzielać władzom skarbowym i organom poborowym pomocy przy poborze i ściąganiu daniny.

Winni naruszenia tego obowiązku, o ile nie stosuje się przepis art. 28, odpowiadają według ogólnie obowiązujących przepisów organizacyjnych, względnie służbowych.

Zabezpieczenie.

Art. 32. Cała suma należna Skarbowi Państwa od każdego płatnika z tytułu daniny, określonej w art. 2, korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego płatnika przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami; suma ta może być zabezpieczona natychmiast po dokonaniu obliczenia.

Art. 33. Suma daniny, obliczona na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 4 i 5), korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z nieruchomości, obłożonej podatkiem podstawowym, przed wszelkimi przywilejami i obciążeniami.

Pierwszeństwo powyższe służy również daninie, przypadającej od osób prawnych, wymienionych w art. 2 części II, na nieruchomościach, będących własnością tychże osób, tudzież daninie, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 części VII, na nieruchomościach, służących celom przedsiębiorstw, wyszczególnionych w art. 12, oraz na prawach rzeczowych, związanych z temi przedsiębiorstwami.

Odpowiedzialność.

Art. 34. Jeżeli formalności przepisania tytułu własności nieruchomości albo oddzielnego obliczenia podatku z jakichkolwiek powodów nie zostały dokonane, to daninę płaci osoba, będąca faktycznie posiadaczem nieruchomości w dniu wejścia ustawy w życie.

Art. 35. Dzierżawca lub użytkownik nieruchomości ziemskiej, posiadający na niej własny inwentarz, płaci z daniny, obliczonej z tej nieruchomości: a) 50%, o ile dzierżawa, względnie użytkowanie opiera się na tytule prawnym, powstałym przed rokiem 1916; b) 40%, o ile dzierżawa, względnie użytkowanie opiera się na tytule prawnym, powsta-

łym przed rokiem 1920; c) 30%, o ile tytuł prawny powstał w roku 1920 i czynsz dzierżawny ustalono przeważnie w gotówce, a nie w zbożu; d) 20%, o ile tytuł prawny powstał w roku 1921, jak również w tym wypadku, gdy tytuł prawny powstał przed tym rokiem, ale czynsz umówiono przeważnie w zbożu. Resztę daniny w powyższych wypadkach płaci właściciel nieruchomości ziemskiej, o ile jednak właściciel w myśl art. 52 sprzeda część swojej nieruchomości, art. 35 nie ma zastosowania.

Wymienione w części pierwszej niniejszego artykułu obowiązki dzierżawców, względnie użytkowników, dotyczą również administratorów poręczających, choćby nie posiadali na gruncie własnego inwentarza.

Wszelkie przeciwne powyższemu przepisom warunki, zawarte w odnośnych umowach, nie mają znaczenia.

Ulgi.

Art. 36. Mnożniki, ustalone w art. 4 cz. A. a), B. a) i C. a) obniża się dla powiatów, dotkniętych zniszczeniami wojennymi, do norm przewidzianych w załączniku № 4.

Art. 37. Płatnikom daniny, wymienionym w art. 2 części I A. a), B. a) i C. a), opłacającym z posiadanego gruntu podatek gruntowy w granicach kwot, wyszczególnionych w załączniku № 5, potrąca się z przypadających od nich sum daniny (art. 4 i 36) ulgi procentowe, przewidziane w części I tegoż załącznika.

Płatnikom daniny, obliczonej na zasadzie art. 6 niniejszej ustawy, potrąca się z przypadających od nich kwot daniny ulgi procentowe, przewidziane w części II rzeczowej tabeli.

Art. 38. Na indywidualne ulgi i uwolnienia od daniny przeznacza się:

1. dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6, szczególnie dotkniętych stratami wojennymi, — oznaczony w załączniku № 6 procent ogólnej sumy daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego w powiecie;
2. dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6 i dla dzierżawców i użytkowników (art. 2 cz. III) dotkniętych nieszczęściami losowymi, — 2% ogólnej sumy daniny, obliczonej od płatników obu powyższych kategorii w powiecie;
3. dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) jakoteż dla dzierżawców i użytkowników (art. 2 cz. III) w powiatach, położonych na obszarze, podległym sądowi apelacyjnemu we Lwowie, z powodu strat, poniesionych w okresie 1918/1919, — 3% ogólnej sumy daniny, która przypada na ten obszar od płatników obu powyższych kategorii;
4. dla płatników, wymienionych w art. 2 cz. I A. d), B. c), C. c) cz. II i VII — 15% ogólnej sumy daniny, przypadającej w okręgu wymiarowym od każdej z wyżej oznaczonych grup płatników;

5. dla płatników, wymienionych w art. 2 (cz. I A. b) c), B. b), C. b) (cz. V i VI, — 10% ogólnej sumy daniny, przypadającej w okresie wymiarowym od każdej z wyżej oznaczonych grup płatników.

więcej niż z 2-ch pokoiów, obniżyć daninę o 50%, a osobom, zajmującym tylko jeden pokój o 75%;

- b) zwolnić całkowicie od daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 część IV — bezrobotnych.

Art. 39. Prawo do korzystania z ulg i uwolnień w granicach kontyngentu, przewidzianego w art. 38 punkt I, mają ci płatnicy podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6, posiadający mniej niż 30 hektarów gruntu oraz bez względu na obszar ci płatnicy, wyszczególnieni w art. 6, którzy na skutek działań wojennych ponieśli straty większe od przeciętnych (art. 36) w powiecie, nie odbudowali się i nie doprowadzili swych gospodarstw przynajmniej w połowie do stanu przedwojennego. O ile grunty, będące własnością obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, leżą odłogiem z powodu niemożności powrotu właściciela do kraju, lub gdy gospodarstwo znajduje się w tak ciężkim położeniu, że zapłata daniny groziłaby mu ruiną, komisja obywatelska (art. 49) może udzielić całkowitego zwolnienia od daniny.

Art. 40. Prawo do korzystania z ulg i uwolnień w granicach kontyngentu przewidzianego w art. 38 punkt 2, mają pogorzelcy bez względu na obszar posiadanego gruntu, oraz właściciele gospodarstw rolnych poniżej 30 hektarów, których stan z powodu podeszłego wieku właściciela, śmierci głównego gospodarza, długotrwałej choroby dorosłych członków rodziny, notorycznej nędzy właściciela i t. p. jest w wyjątkowym stopniu niepomysłny, a we wschodnich województwach Rzeczypospolitej wszyscy osadnicy bez względu na wymienione w tym artykule kwalifikacje.

Art. 41. Komisje obywatelskie (art. 49) są obowiązane w granicach kontyngentu, przewidzianego w art. 38, obniżyć do połowy daninę przypadającą od płatników, wymienionych w art. 2 części I. A. a), B. a), C. a) i art. 6, będących faktycznymi posiadaczami osad nowo nabytych z parcelacji rządowej, o ile zostali zakwalifikowani przez urząd ziemski do kategorii tych, którzy w bieżącym roku nie są w stanie płacić więcej, jak 20% sumy szacunkowej nabytego gruntu.

Art. 42. Komisje obywatelskie ustalają na zasadzie złożonych im wniosków rad gminnych, względnie zebrań gromadzkich, w jakim stosunku kontyngenty ulg, przewidziane w art. 38 punkt 1 i 2, mają być podzielone między poszczególne gminy.

Określenie wysokości ulgi dla indywidualnych płatników w gminie, względnie we wsi, należy na obszarze b. zaborów austriackiego i pruskiego do rady gminnej, a na obszarze b. zaboru rosyjskiego do zarządów gminnych przy udziale przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Kontyngent ulg, przewidzianych w art. 38 punkt 3, rozdzielają komisje obywatelskie bezpośrednio pomiędzy poszkodowanych.

Art. 43. Organa wymiarowe, wskazane w art. 22, są obowiązane:

- a) osobom, wymienionym w art. 2 część IV, zajmującym mieszkania, składające się nie

Art. 44. Komisje obywatelskie (art. 49) są władne w tych wyjątkowych wypadkach, w których dopełnienie obowiązku wpłacenia daniny zagrażałoby egzystencji ekonomicznej płatników, w granicach kontyngentów, przewidzianych w art. 38, punkcie 4 i piątym, udzielać płatnikom także wskazanym — z wyjątkiem płatników, wymienionych w ustępie drugim niniejszego artykułu, — częściowego lub całkowitego uwolnienia od daniny.

Udzielanie ulg płatnikom, wymienionym w art. 2 części II i VII, należy do dyrektora izby skarbowej. Płatnikom przysługuje prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

Art. 45. Komisje obywatelskie są obowiązane odroczyć uiszczenie daniny, przypadającej od płatników, wymienionych w art. 2 część I. A. b) c), B. b) i C. b), najdłużej do lat 5-ciu lub do czasu wcześniejszej sprzedaży nieruchomości, za opłatą 6 odsetek za zwłokę rocznie; o ile właścicielami nieruchomości są wdowy lub sieroty, a wysokość ich ogólnego dochodu nie przekracza uposażenia służbowego urzędnika państwowego XI stopnia płacy w danej miejscowości w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 46. Komisje obywatelskie są władne w wypadkach, przewidzianych w art. 44 ustępie I, zezwalać płatnikom wszystkich kategorii daniny (art. 2), prócz wymienionych w art. 2 części II i VII, na jej odroczenie lub rozłożenie na raty na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy za opłatą odsetek za zwłokę w stosunku 1% miesięcznie, o ile kwota daniny nie przekracza 100.000 marek. Przeciw orzeczeniom komisji przysługuje płatnikowi prawo odwołania się do dyrektora izby skarbowej. Odwołania należy składać właściwej władzy podatkowej w terminie 14-dniowym od dnia następnego po uwiadomieniu płatnika o decyzji komisji.

Art. 47. W wypadkach, przewidzianych w art. 44 ustęp I, prawo odraczania, lub rozkładania na raty daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 części II i VII, i od płatników wszystkich kategorii daniny, o ile jej kwota przenosi 100.000 marek, na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy za opłatą odsetek za zwłokę w stosunku 1% miesięcznie przysługuje dyrektorowi izby skarbowej, który może uzależnić udzielenie ulgi od uprzedniego zabezpieczenia kwoty daniny odroczonej lub rozłożonej na raty. Płatnikom przysługuje prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

Art. 43. Ulgi, przewidziane w art. 38 punkcie 1 i 2 i w art. 39, 40 i 43, będą stosowane z urzędu, ulgi zaś, o których mowa w art. 38 punkt 3, 4, 5 i w art. 41, 44, 45, 46 i 47 — na skutek prośb płatników.

Prośby o ulgi w wypadkach, wspomnianych w art. 44 ustęp drugi i w art. 47, składać należy w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu

rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, do władzy podatkowej I instancji, która je niezwłocznie, a najdalej do dni pięciu przesyła dyrektorowi izby skarbowej wraz ze swą opinią, wszelkie zaś inne prośby składać należy we wspomnianym terminie właściwej komisji obywatelskiej.

Prośby spóźnione odrzuca się.

Komisja obywatelska, względnie dyrektor izby skarbowej, rozstrzyga sprawę w ciągu czterech tygodni po otrzymaniu prośby. Odwołania, o których mowa w art. 46, w zdaniu ostatnim, decyduje dyrektor izby skarbowej w ciągu dwóch tygodni po ich otrzymaniu.

Art. 49. W okręgach władz podatkowych I instancji tworzy się:

- 1) osobną komisję dla daniny, przypadającej od płatników, wymienionych w art. 2 części I A. a) b), B. a), C. a) i części III i w art. 6, jakoteż dla płatników podatku domowo-klasowego, względnie budynkowego w miasteczkach i
- 2) osobną komisję dla wszelkich innych kategorii daniny z wyjątkiem kategorii, wspomnianych w art. 2 części II i VII.

Skład komisji, wymienionej w punkcie 1 stanowią: delegat izby skarbowej, jako przewodniczący i sześciu członków: dwóch z pośród przedstawicieli większej własności ziemskiej, trzech z pośród mniejszej własności i jeden przedstawiciel płatników podatku gruntowego z podrymym (domowo-klasowym, budynkowym) (w miasteczkach) w osadach.

Skład komisji, wymienionej w punkcie 2 stanowią: delegat izby skarbowej, jako przewodniczący i sześciu członków: z tego po jednym przedstawicielu wielkiego i małego przemysłu, po jednym przedstawicielu hurtowego i drobnego handlu, jeden przedstawiciel własności nieruchomości miejskiej i jeden przedstawiciel lokatorów.

Członków komisji, wspomnianej w punkcie 1, deleguje sejmik (w b. dzielnicy rosyjskiej), rada powiatowa przez odpowiednie kurje (w b. dzielnicy austriackiej), wydziały powiatowe (w b. dzielnicy pruskiej), zaś członków komisji, wspomnianej w punkcie 2—rada miejska, a w siedzibie izb handlowych—izba handlowa, o ile chodzi o przedstawicieli przemysłu i handlu. Delegatami mogą być niekoniecznie członkowie wspomnianych reprezentacji samorządowych. W trybie, określonym w ustępie poprzednim niniejszego artykułu, powołuje się dla każdego członka komisji po jednym zastępcy.

O ile reprezentacje samorządowe nie ustanowią komisji w ciągu dwóch tygodni po otrzymaniu wezwania właściwej władzy skarbowej, powołuje komisję z urzędu dyrektor izby skarbowej.

Uchwały komisji zapadają bezwzględnie większością głosów.

Komisja może przed powzięciem uchwały zasięgnąć opinii rzeczoznawców, których winna powołać z grona fachowców. Członkowie komisji i rzeczoznawcy są obowiązani, na wezwanie przewodniczącego, brać udział w posiedzeniach komisji i spełniać swój urząd wedle najlepszej wiedzy i sumienia. Winni nieprzybycia na posiedzenie bez usprawiedliwionego powodu ulegną grzywnie do 100.000 ma-

rek, przyczem co do trybu postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 28.

Art. 50. Minister Skarbu jest władny udzielić częściowego lub zupełnego uwolnienia od daniny ze względu na prawo międzynarodowe. Również przysługuje Ministrowi Skarbu prawo stosowania zarządzeń odwetowych.

Art. 51. Danina może być wpłacona albo obligacjami 5% długoterminowej pożyczki państwowej z roku 1920 wedle ich wartości nominalnej, albo markami polskimi, albo wreszcie walutami obcymi, których gatunek i kurs przeliczenia ustali Minister Skarbu.

Art. 52. Właściciel gruntu o obszarze powyżej 15 hektarów tudzież posiadacz ordynacji (fideikomisu) ma prawo w terminie, nie dłuższym nad określony w art. 47, celem zapłacenia daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 4) i w art. 6 bez względu na istniejące ustawowe, lub umowne zakazy pozbywania, jakoteż bez względu na istniejące przepisy prawne o obrocie ziemią, jednak z zastosowaniem ustawy z 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (Dz. U. R. P. № 31, poz. 178), sprzedać zawodowym rolnikom bezpośrednio, lub za pośrednictwem instytucji, które się parcelacją trudnią z upoważnienia Głównego Urzędu Ziemskiego, taką część gruntów, jaka potrzebna jest na zapłacenie daniny, a to pod warunkiem, że cena kupna będzie złożona do kasy skarbowej na pokrycie daniny, od całego gruntu przypadającej.

O zamierzonej sprzedaży mają strony, względnie sądy, zawiadomić powiatowy urząd ziemski, który ma prawo w ciągu dni 8 od otrzymania zawiadomienia założyć sprzeciw przeciwko sprzedaży u właściwej izby skarbowej. O sprzeciwie rozstrzygają łącznie izba skarbową z okręgowym urzędem ziemskim. W razie braku zgody pomiędzy izbą skarbową a okręgowym urzędem ziemskim decyduje Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego.

Sprzedana jednemu nabywcy działka ziemi nie może przekraczać obszaru, przewidzianego w art. 27 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. № 70, poz. 462).

Sprzedana w trybie powyższym część gruntów jest wolna od wszelkich ciężarów i długów, obciążających cały grunt, z wyjątkiem służebności.

Wpis prawa własności sprzedanej w trybie wspomnianym części gruntów w księdze publicznej (hipotecznej, gruntowej) nastąpi tylko w razie stwierdzenia, że danina została rzeczywiście wpłacona do kasy skarbowej.

W razie stwierdzenia fikcyjności cen sprzedaży przy transakcjach, dokonywanych na podstawie niniejszego artykułu, umowy kupna-sprzedaży, bez względu na przepisanie tytułu własności na nowonabywców, będą uznane za nieważne; o nieważności ich rozstrzygają właściwe sądy na żądanie urzędów ziemskich lub skarbowych, na przypadek unieważnienia transakcji dotyczącej jej obszar gruntu przechodzi bezpłatnie na rzecz Państwa do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego na cele wykonania reformy rolnej.

Art. 53. O ile płatnik, wspomniany w artykule poprzednim nie zapłaci daniny w przepisany terminie, nie uzyska ulg, wspomnianych w art. 36—50, i nie skorzysta w terminie, określonym w art. 47, z prawa, przysługującego mu w myśl poprzedniego artykułu, natenczas właściwy urząd ziemski na wniosek izby skarbowej, niezależnie od zgody płatnika, w jego zastępstwie i na jego rachunek, dokona transakcji, określonej w art. 52, po cenie targowej w terminie, zakreślonym przez władzę skarbową.

Art. 54. Minister Skarbu jest władny zawierać układy z płatnikami i z zrzeczeniami w przedmiocie zapłacenia daniny w trybie innym, niż wskazany w art. 17, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 51, 52 i 53 ustawy niniejszej, przyczem odnośnie do art. 52 i 53 w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego, oraz w sprawie rozłożenia daniny od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, wymienionych w art. 2 części I A d), B c) i C c), pod warunkiem jednak, aby ogólna suma daniny, przypadająca od tych płatników, była nie niższa, aniżeli przewidziane w art. 4 i art. 38 punkt 4.

Przepisy końcowe.

Art. 55. Uchyla się ustawę z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. № 67 poz. 455), tudzież ustawę z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. № 105, poz. 692).

Art. 56. Zawiesza się, począwszy od dnia 1 stycznia 1921 r., pobór państwowego podatku majątkowego, wprowadzonego ustawą z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550) aż do czasu, który określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 57. Moc niniejszej ustawy nie rozciąga się na powiaty: brastawski i lidzki województwa nowogródzkiego.

Art. 58. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej w porozumieniu z Ministrem tejże dzielnicy.

Art. 59. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

A. Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Spraw Wewnętrznych:

St. Downarowicz

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki

Załącznik № 1 do art. 4 część B-lit. c.

Dla celów, wymienionych w art. 4 część B lit. c, ustanawia się w b. dzielnicy austriackiej następujący podział na klasy:

A) Miejscowości klasy I:

miasta: Borysław, Drohobycz, Kraków, Lwów.

B) Miejscowości klasy II:

miasta: Biała, Chrzanów, Gorlice, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy-Sącz, Oświęcim, Przemyśl, Rzeszów, Stanisławów z Knihinem wsią i Knihinem kolonją, Stryj, Śniatyn, Tarnów, Tarnopol;

powiaty: bialski, drohobycki z wyłączeniem Borysławia, krakowski, lwowski.

C) Miejscowości klasy III:

miasta: Brody, Brzeżany, Bochnia, Buczacz, Borszczów, Busk, Czortków, Dębica, Dolina, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Limanowa, Łańcut, Mielec, Mościska, Myślenice, Nowy-Targ, Podhajce, Poronin, Przemyślany, Przeworsk, Rabka, Rawa Ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Wieliczka, Zaleszczyki, Zakopane, Złoczów, Żółkiew, Żywiec z Zabłociem;

powiaty: chrzanowski, gorlicki, krośnieński, nowo-sądecki, rzeszowski.

D) Miejscowości klasy IV:

wszystkie inne miejscowości.

Załącznik № 2 do art. 4 część C-lit. c.

Dla celów, wymienionych w art. 4 część C lit. c, ustanawia się w b. dzielnicy pruskiej następujący podział na klasy:

A) Miejscowości klasy I:

miasta: Poznań i Bydgoszcz.

B) Miejscowości klasy II:

miasta: Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Toruń;

powiaty: poznański i bydgoski.

C) Miejscowości klasy III:

miasta: Brodnica, Chełmno, Chodzież, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Fordon, Gdynia, Gniew, Gościny, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Kościerzyna, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Luboń, Miedzichód, Mogilno, Nakło, Nowy-Tomyśl, Nowe-Miasto, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Puck, Rawicz, Sępulno, Skalmierzyce, Śmigiel, Śrem, Środa, Starogard, Strzelno, Świecie, Szamotuły, Szubin, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wągrowiec, Wejherowo, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

D) Miejscowości klasy IV:

wszystkie inne miejscowości.

Załącznik № 3 do art. 6.

T A B E L A

dla obliczenia daniny, przypadającej od płatników podatku gruntowego na obszarach, wskazanych w art. 6.

		Na jedną dziesiętynę przypada marek daniny
Woj. białostockie:	pow. bielski	800
	" grodzieński	600
	" wolkowyski	800
	" sokółski	800
	" białostocki	800
	" białowiecki	600
Woj. nowogródzkie:	" nieświeski	1350
	" stołpecki	1000
	" dzisieński	800
	" wileński	600
	" nowogródzki	1000
	" słonimski	600
	" baranowski	600
	" wołczyński	700
	" duninowski	800
	" łuniniecki	700
	" kamień-koszyński	500
	" sarnieński	600
	" piński	400
	" brzeski	400
	" prużański	500
	" kobryński	400
	" drohiczyński	500
	" kossowski { północna cz.	500
	" { połudn. cz.	400
Woj. wołyńskie:	" ostrogski	2000
	" krzemieniecki	1800
	Z wyjątkiem piaszczystych części nad lkwą z których przypada	750
	pow. równeński { cz. poleska	800
	" { cz. czarnoz.	2000
	" horohowski	1600
	" dubieński	1600
	" łucki { cz. poleska	800
	" { cz. czarnoz.	1600
	" włodz. woł. { cz. poleska	600
	" { cz. czarnoz.	1600
	" kowelski	400
	" lubomliński	400

płoński	310
przasnyski	280
pułtuski	305
radzyński	341
rawski	303
rypiński	340
sierpski	330
sochaczewski	280
skierniewicki	330
warszawski (prawy brzeg Wisły)	340

Woj. kieleckie:

itcheński	314
koziński	318
opoczyński	332
pińczowski	345
radomski	345

Woj. lubelskie:

białski	210
biłgorajski	310
chełmski	262
garwoliński	340
hrubieszowski	280
janowski	320
konstantynowski	238
krasnostawski	330
lubartowski	336
lubelski	350
lukowski	340
puławski	340
radzyński	261
siedlecki	340
sokołowski	334
tomaszowski	312
węgrowski	340
włodawski	180
zamojski	325

Woj. białostockie:

augustowski	240
kolneński	271
łomżyński	317
ostrołęcki	240
ostrowski	310
sejneński	283
suwalski	300
szczuczynski	293
wysoko-mazowiecki	310

Woj. pomorskie:

brodnicki	4000
działdowski	4120
lubawski	4120

Woj. krakowskie:

gorlicki	220
tańcowski	218

Woj. lwowskie:

bobrecki	210
brzozowski	213
cieszanowski	200
dobromilski	212
drohobycki	210
gródzki	190
jarosławski	220
jaworowski	220
liski	212
lwowski	210
mościski	205
niski	210
przemyski	200
rawski	200
rudecki	200
samborski	210
sanocki	210
sokalski	195
staro-samborski	210
tarnobrzewski	215
zółkiewski	205

Woj. stanisławowski:

bohorodczański	170
doliniański	210
horodeński	200
kałuski	200
kołomyjski	210
kossowski	200
nadworniański	190
peczeniżyński	213
rohatyński	170
skoński	208
śniatyński	211
stanisławowski	170
stryjski	200
tłumacki	180
turczański	220
żydaczowski	210

Woj. tarnopolskie:

borszczowski	190
brodzki	160
brzeżański	160
buczacki	160
czortkowski	190
husiatyński	195
kamionecki	188
podhajski	160
przemyski	190
radziechowski	200
skałacki	190
tarnopolski	160
trembowelski	190
zaleszczycki	195
zbaraski	195
zborowski	145
złoczowski	200

Załącznik № 4 do art. 36.

T A B E L A

powiatów, mających mnożnik zmniejszony z powodu strat wojennych.

Woj. warszawskie:		łowicki	330
błotński	340	makowski	305
ciechanowski	305	miński-mazowiecki	340
grójecki	355	mławski	320
lipnowski	340	płocki	310

	Powiaty	Procent zniżki.		Powiaty.	Procent zniżki.
Woj. lwowski:	bóbrecki	1%	Woj. białostockie:	bielski	5%
	brzozowski	1%		grodzieński	5%
	cieszanowski	1%		sokółski	5%
	dobromiński	1%		wolkowyski	5%
	drohobycki	1%	Woj. nowogródzkie:	baranowski	6%
	gródecki	2%		duniłowicki	5%
	jarosławski	1%		dzisneński	3%
	jaworowski	1%		nieświeski	2%
	krośnieński	1%		nowogródzki	5%
	liński	1%		stonimski	5%
	lwowski	3%		stołpecki	2%
	łańcucki	1%		wilejski	5%
	mościski	2%		wołożyński	6%
	niski	1%	Woj. poleskie:	brzeski	6%
	przemyski	4%		drohiczynski	5%
	przeworski	1%		kamień-koszyński	3%
	rawski	3%		kobryński	5%
	rudzki	2%		kossowski	5%
	samborski	1%		łuniniecki	5%
	sanocki	1%		piński	5%
	sokalski	2%	Woj. poleskie:	prużański	5%
	staro-samborski	1%		sarnieński	3%
	tarnobrzeczki	1%	Woj. wołyńskie:	dubieński	5%
	żółkiewski	2%		horohowski	5%
Woj. stanisławowski:	bohorodczański	4%		kowelski	6%
	doliniański	2%		krzemieniecki	3%
	horodeński	2%		lubomliński	6%
	kałuski	3%		łucki	5%
	kołomyjski	2%		ostrogski	2%
	kossowski	2%		równieński	2%
	nadwórniański	3%		włodzimiersko-wołyński	5%
	peczeniżyński	2%			
	ropatynski	4%			
	skolski	2%			
	śniatyński	2%			
	stanisławowski	5%			
	stryjski	3%			
	tłumacki	3%			
	turczański	1%			
	żydaczowski	2%			
Woj. tarnopolskie:	borszczowski	3%			
	brodzki	6%			
	brzeżański	6%			
	buczacki	4%			
	czortkowski	3%			
	husiatyński	3%			
	kamionecki	3%			
	podhajecki	3%			
	przemyslański	4%			
Woj. tarnopolskie:	radziejowski	3%			
	skalański	3%			
	tarnopolski	4%			
	trembowelski	3%			
	zaleszczycki	3%			
	zbaraski	2%			
	zborowski	6%			
	złoczowski	3%			
Woj. pomorskie:	brodnicki	2%			
	lubawski	2%			
	działdowski	1%			
Woj. białostockie:	białowiecki	5%			
	białostocki	5%			

2.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 grudnia 1921 roku

w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów apelacyjnych i sądów okręgowych na terenie b. Królestwa Polskiego.

Na mocy art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. P. P. P. № 14, poz. 170) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Znosi się sądy okręgowe w Częstochowie i Łowiczu.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu okręgowego w Warszawie gminy powiatu sochaczewskiego: Bów, Młodzieszyn, Tułowice, Głusk, Kampinos, Łazy, Chodaków, Rybno, Szymanów, Koźłów Biskupi oraz miasto Sochaczew; gminy powiatu łowickiego: Kompina, Jezioro, Bolimów, Nieborów, Baków, Bielawy, Dąbkowice, Łyszkowice, Lubianków, i miasto Łowicz oraz gminy powiatu skierniewickiego: Skierniewka, Korabiewice, Kowiesz, Grzymkowice, Doleck, Dębowa Góra, Głuchów, Słupię i miasto Skierniewice; wyłącza się zaś gminy powiatu płońskiego: Błędówko, Załuski, Pomiechowo oraz miasto